
EL PLOMALL

Isabel Domingo

ISABEL DOMINGO (Barcelona, 1970) Dissenyadora gràfica. Ha participat en el recull de relats *A l'ombra del Decameró* (Gregal 2014) i es troba a punt de publicar la seva primera novel·la.

El plomall

Aquell plomall rellisca envoltat de foscor per la canal, humida de gotes de suor que brollen al pas de la toia càlida en descens. Mai abans havia experimentat un goig com aquest; les plomes per damunt dels sostenidors acaricien els pits amb frisança, com si volguessin fer el cim de les sines. Els mugrons s'endureixen amb la tibantor dels músculs. Les plomes endimoniades, a més del plaer que donen, de tant en tant descarreguen una petita fiblada que la fa tremolar. No és tan salvatge com la mossegada que li va clavar el Joan al pit. És una sentida delicada que produeix més fruïció que el turment de la queixalada del xicot. Enmig de la transpiració mullada, la goma de la roba interior atura la baixada del plomall: al final, el parell de potes s'han enganxat a l'elàstic. Les plomes no paren de moure's amunt i avall entortolligades amb la goma; després d'estirar i deixar anar el ganxet, que en aquest model va davant, el plomall impacta contra la pell

d'ella com un fort pessic, que la fa estremir no precisament de plaer, tot i que deixa els pits sense la pressió dels sostenidors. Tot i les sensacions del seu cos amb el ball de plomes, no altera el que està fent en aquest moment. El que té a les mans només percep la seva humitat.

A la Marta, l'avversió del principi per haver d'enfrontar-se a aquell repte se li acaba convertint en goig, plaer i desfici. Aquesta nova experiència la transporta a l'èxtasi. El plumall amb tacte de moaré s'ha deslliurat dels sostenidors i rellisca cap avall, per l'estèrnum, com un roc per on desfilen una corrua de formigues que li generen unes pessigolles que ella mostra amb un somriure. Nerviosa com està, només li falta la raspallada de plomes a la panxa. Un calfred li recorre tot el cos. El plumall, com un assistent d'avituallament de l'esgarrifança, també travessa la panxa. La punta d'una ploma fa una inspecció dins el melic, el grata amb suavitat mentre volta per l'interior. Tot el subsòl d'aquesta zona nota el terratrèmol que està apunt de desfermar-se. Falsa alarma! El grup de plomes s'ha tornat a quedar travat. Aquest cop la goma que l'ha frenat és la de les calcetes, també molles i ben amotllades a la pell d'ella. Res pot travessar aquesta muralla. Llavors, la Marta sent RRRIINNNGGG. El timbre confirma que el temps s'ha acabat i de sobte sent la veu de l'examinador:

—Vostè ha estat la tercera més ràpida. La feina és seva.

Quantes tardes ha vingut d'amagatotis, quantes falses excuses ha donat per no sortir amb el Joan: que si avui no puc; tinc hora al callista, a la perruqueria, he d'acompanyar a la mare al metge... I tant de patir perquè no se n'assabentés.

Avui ja és un fet, tens el títol!

Pel passadís, encara percep la cridòria. Quins nervis, no més tres dels vuit que s'examinaven han aconseguit la feina. No sap com s'ho prendrà el Joan, que la seva xicoteta treballi i a més en una feina de sexadora! Esperem que no s'enrabiï gaire, no vol ni pensar de què pot ser capaç.

Però hauria d'estar orgullós d'ella, ha sexat dos-cents quaranta-nou pollets en trenta minuts. Se n'havien de sexar dos-cents cinquanta. Havia d'agafar pollets cridaners i bellugadissos, girar-los de panxa enlaire i apreta-los l'abdomen per veure si eren femella o mascle.

El número cinquanta era una femella que no parava de moure les ales i bellugar-se inquieta tota ella. Amb un dels seus moviments a ella se li ha escapat de les mans i li ha anat a parar a l'escot de la samarreta. L'animaló d'un dia de vida ha relliscat pel seu tors. Li agradaria que el Joan, el seu xicot, li fes sentir aquestes coses quan estan junts. Però és tan brusc i ho fa tot tan patim-patam que quan se n'adona ja s'ha acabat.

Davant seu hi ha una caixa buida plena de plomes i excrements de pollet i una altra a vessar d'animalons.

Quan s'aixeca, es treu el pollet de sota la samarreta per deixar-lo a la caixa de femelles. Però s'ho repensa i se'l guarda a la butxaca del davantal.

—Per si un dia d'aquests el necessito.